

ნე ისაულებს სასტიკად, არავინ მოკარნენ
და სიცრუით არ გაარიგონ რა, ვიზრემდის
კითხებს მოვრჩებოდი. პირველ ქადგას, ხნან
დედეკაცს, ვითიხე—რა იყო მინტი თქევნი
ქადაგისას, რომ დადიოდით სოფელ-სოფელ,
დაგდევდათ სოფელის ხალხი და ვისაც კრგი
პური და ლენინ ჰქონდა, იმას გამოსამდე-
ბდით?

მაღაგმა პასუხათ შემდეგი მიამბო: მე ვიყავ
ამ სოფლის ქალი სოფელს ა... ს გათხოვილი.
დღი ხანი, მას აქეთ, იქ ქმარი მამიკელა,
შეკლები დამეხოცა, დავრჩი ქერივ-ოხერი,
ყოვლით უსაზრდო და უნტვეშო. იქ სოფელ-
ში მე აღრ მედგომილებოდა, რათი უნდა
გამომეკება ჩემი თავი? შამოველ აქ, ჩემ
სამშობლოს მოვატანე; აქც ჩემი სამშობლო
ისე გაღარიბებული იყო, რაჯ ეხედამდრ ჩემი
ჩინახეადიდათ უმტიმდებოდათ; ვთქვი: ღმერთო!
ნეტა რა ღონის-ძება მოვიგონო ისეთი, ამ
საჭყლობაც შემწეობა მიცეც და ჩემი თავიც
ვაცხოვრო; ეს ფექრი განუშორებლივ მქონ-
და.

„მათ დღეს, აქაური ხატის დღეობას, წაერ-
და ხალხი ეკვლესიაში, სოფელ გარეთ; გავკე
მეც იქათ. წინა, იმ საყდრის, წინა ისევ ის
უწინოდელი სამინელი წუმპე და ტალახის
მორევი იდგა, რომელშიც ურემი დერ-
დამდინ იულობოდა და საქონელი, რომ
გვნახა, შეგებრალებოდათ, რას ტანჯით
და ცამა-ტყეპო გადავდა. მკალესის, ჭრი-
დამო იყო გალავან ჭაჭეული, ნ გვით და
უწინოდერობით საესე; სუყელებან ქვები
ეყარა უალ გო ალეგა, თვით ეკვლესია
გარედამ და შეგნიდამ გამურული იყო ჭოვლით.
ჭოვლად ეფრა რა სიმინდია ფუქეჩი ხალა და
დახეოქილებში ხამოდიოდ წვიმის წყალი.“

„ჩემ, მლოცვებმა ძლიერა გაერარეთ
ოითო ქეებზე ბილიკი, შეედიო საყდრში,
მდედელი შეგისა, დაიწყო წირა და მე
გაერითო ჩემს მოუშორებელს ფქრს; რა-
გორც მწროველია, შემოსილმა მდედელმ
გამოსახუნა ბარიძმ-ფუქეცი და უნდა ხამო-
დოცის. იქ დროს ერთი ძრიელ გამარტო-
ლა, დაუცი მაწმენ, დაუწყე თრთოლა კა-
კალი, ავაყოლე ხელ-ფეხი, ვატრიალებდი

თვალებს და ვიკელანჭებოდი; მდედელს დაუ-
ძახე: დადექ, შე უკეთურო, უნდა გეშინო-
დეს შენ და შენს სამწყსოსაც, ამდენი
ხანია ამისთან უშმინლურობაშია ეს ჩემი
სამყოფი და ერთ გითავნია აქაურობის სისუფ-
თავე! ამას ბრძანებს ითან ნათლის-მცემე-
პური და ლენინ ჰქონდა, იმას გამოსამდე-
ბდით? ჩემის პირით. მერე მოუშორებული
ხალხს და მოვყევი მატლის ხმით: სულ გავწყებო
და მოვყევი მატლის ხმით: სულ გავწყებო

ბას, ერთი შეარეს ველარ ეკარბოდეთ;

თქვენ ზრუნავთ მარტო თქვენი თავისთვის
რა იშოვნოთ და რით გაძლეთ: არც გებრა-
ლებათ ლარიბი მეზობელი; არც ქერივი და
იბოლი უმოწყალეო.

„მა სიტკებზე მდედელი შეკრთა, ხალხი
გან ცუიურდა და დამწყეს უკრება; ზოგი
გაფრადა წიშით, ზოგი მუხლო მოდრე-
კოლი ევდელებიდა ხატს, ნე მიიღიდ ჩენზედ
შენ მრისხენებას და ეხლავ სუყელას შევა-
სრულებოთ. მე ხ-ლხმა დამიჯერა: ეკალესია
გამშენებულის და კარმიდამო დასუფთავეს,
ჩემს ლრიბ ხამშობლოს ზოგმა ხორბალი
გამოუგზავნა, ზოგმა სამარხო, ფერილი და
ლფან, მეც ვაშენე ჩემი სამყოფი სარჩია.“

„ამაზედ მეტი თუ ჩემს გულში, რამ ყოფილი
ყოს და შეთქვას წანაშე მღეთისა, სულითაც
დაეტერანჯ და ხორცითაც. აი, ჰკითხეთ
ამთენს ხალხს.“

ხალხი დამზადებ უკელაზე: ამის ურჩიო
აქა გაგეგონიარა, ალალ-მართალი დერკა-
ცია.

მეორე ქალგმა, ხნით საშუალო დედაცა-
ვა, სთქვა: „მე ჩემს ქმარს არ უყვარდა, რაც
ჯდრი დამზერია, კეთილი არ მინაშის
იძის სახლში, ლმერთმნ ხომ უწყის და ამ
ჩემმა მეზაბლებმა; გულის წინდით შეგახსე-
ნებ ყელას; გულიც არ გამიხმე და: თავიც;
იჯტის ოდენი დანაშაულიც არა მეტნდეს
არც ქმარზე და არც ჩემს ლრიბ თჯახები;
ვარჯობოდ რაც შემებლო სხვანე მეტათ, მაგ-
რაც ჩემი ქმარი მაინც მგლის რვალებით
მიუკრებდა და ეყავით ამ დღით ჩხუბსა და
მოუსცენლობაში.“

„როდესაც ეს ქადგათ დაეცა (მიშეირა
ხელი პირველზე) და ხალხმა დაუჯერა, მეც

ის უფრო ნაკლებ ტანჯვას გასწევდა და გა-
თხოვება შეეძლო, რომელიც ლიონების ხე-
კედილის შემდგომ არ უნდადა. თევის ზე-
ობით და კეთილგულობით ის კარგ ცოლათ
და კარგ დედათ გმოდებადა; იქნება ქარა-
უკეთეს ქალათ გადააწორებრა. რაც უნდა
იყოს, თქვა ზოროხომა მერა უხსათო იყო.
თავის თავის მარიველ. კაცისა-ანა ცული არა
არის რა. ზერას ერყობლი, რომ თავის თა-
ვის კმაყოფილი იყო. და მართალი გითხრათ,
მე მინდოდა ეს თავის კმაყოფილება გადმე-
ნებენებინა იმისთვის.

— მეორე ვერა საშაულებელ თახამი იჯდა
და გულსმოდგინეთ ჰერავდა ქარგაზედ. რო-
ცა მე მრავრი ჩემ საქმეს, მივიღი იმასთან და
მოქმედება არ იყო მოსაწირი. პროვინციის
ქალებს მე თოს კატელორიათ ცერფ. პირ-
ველს ეკუთვნიან ისნი, რომელიც თავის
ქანებისა და სწავლის დაგვარათ შემომაბენ.
შეორე კატელორიას ეკუთვნის ქალება, რომე-
ლიც იძულებული არაა იშრომონ თავის
სარჩენელით. მესამე, რომელიც ურკობენ
თავისთვის, და არა საქმიანობის გამო-

— ჩემთვის არ გვეთებ ამას, მითხრა ვე-
რამ.

— მაშ ვისთვის

— მს შეკეთილია ერც-ლუბერნატორის ცო-
ლისთვის.

— ზანა იმასთან ისე დაახლოებული ხალხ,

რომ თქვენ კატელორიას ეკუთვნია.

— მე ამას ფასით ვაკეთებ.

— მართლა?

— დია, რა არის ამაში გასაკერი?

— არაური, უხარი მე; მაგრამ რისთვის

გინდათ თქვენ უფლებული და მითხრა:

— მე იქნება ჩენც გვეშელოსას მრთხელ

წირგაზედ ვაყავ, უცცრად დავეცი მიწაზე,

როგორც ეს და დავიკლანცე და ავცაცაზედი,

დაუცერი ჩემს ქმარის ხალლის ხმით: მე მნე-

ცო და უცუნურო, რა ნახე დასაკლისი ან

უპატურობა შენი რჯახისაგან რომ არ გი-

ცერის ცოლი და სიტუაცით ატარებთ თქენს

ცხორებას? ამას გორმანიც ჩემის პირით,

ითანა-ნათლის მცემელი.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსამდებარება.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსამდებარება.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსამდებარება.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსამდებარება.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსამდებარება.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსამდებარება.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსამდებარება.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსამდებარება.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსამდებარება.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსამდებარება.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსამდებარება.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსამდებარება.“

„ჩემი ქმარი ვაშტან ეკარბოდა და უცი-

ლის გერმანია არ გამოსა

